

Hoe moeder en dochter van straat naar gastgezin en eigen huis gingen

Jane vluchtte twee jaar geleden met haar toen zesjarige dochter naar Nederland. Haar vluchtverhaal werd niet geloofd door de IND en daarom belandde ze op straat. Ze sliepen op de grond in een kerk en kwamen in een onveilige situatie terecht. Uiteindelijk kregen Jane en haar dochter onderdak bij gastgezinnen. Hoe heeft ze dat ervaren? Jane vertelt hier zelf haar verhaal.

“Mijn dochter had vroeger een tweelingbroer. Hij is vermoord in ons land van herkomst. Mijn dochter raakte ernstig gewond. Mijn hart was dus gebroken toen ik twee jaar geleden met mijn dochter in Nederland aan kwam. In het eerste jaar van onze procedure, toen we in een AZC verbleven, had ik veel medische problemen. Ik ben vaak geopereerd aan mijn oog, had ernstige hartproblemen en een lage bloeddruk. Ook had ik stress-gerelateerde medische klachten. Ik lag bijna wekelijks in het ziekenhuis. Gelukkig kreeg ik psychologische hulp om mijn trauma te verwerken”.

“Midden in de winter kwamen we op straat te staan omdat ons asielerzoek werd afgewezen. We waren allebei ziek en wisten niet hoe we aan onderdak moesten komen. Dit was een heel zware periode; vooral voor mijn dochter. Gelukkig kwam ik vrij snel bij STIL terecht; die organisatie heeft toen geholpen om via de kerk bij verschillende gastadressen onderdak te krijgen voor ons. We verbleven bij veel verschillende mensen, soms voor een paar dagen, dan weer enkele weken. In de tussentijd had ik een contactpersoon bij STIL die ons hielp met sociaal- juridische zaken. Mijn advocaat was bezig om zich in mijn dossier en vluchtverhaal te verdiepen zodat we daarna weer een nieuwe procedure konden starten”.

Er kwam inderdaad nieuw bewijs op tafel om het vluchtverhaal van Jane te onderbouwen. Jane deed opnieuw een asielaanvraag. Na drie maanden verblijf in een AZC kreeg ze een verblijfsvergunning.

“Sinds februari hebben we een huis toegewezen gekregen en zijn we verhuisd naar onze eigen plek. Toen kwam Corona en mochten we niet naar buiten.

Ik was nog erg gedesoriënteerd van de hele procedure; en nu mochten we niemand zien! Mijn dochter was net een week begonnen met school toen alles weer ophield. Het was een heel stille periode, te stil voor mij. Ik wil graag contact hebben met mensen, mijn burens bijvoorbeeld spreken”.

*“It was a very, very long journey to get here.
But I think now things will get better”*

“Nu begint alles weer een beetje normaal te worden gelukkig. Volgende week gaat mijn dochter ook weer naar school. We leren de stad ook beter kennen. Ik spreek mijn burens nu geregeld. De taal is nog wel een dingetje. Gelukkig heb ik contact met een vrijwilliger die één keer in de week Nederlandse les aan mij geeft”.

Jane vertelt met groot plezier waarom ze de bibliotheek uitkoos voor dit interview.

“Ik kom hier twee keer in de week. Om mensen te ontmoeten, om boeken uit te zoeken voor mij en mijn dochter en om mijn contactpersoon van VluchtelingenWerk te spreken. Er hangt een fijne sfeer. Ik maak hier ook gebruik van het internet en leer veel van blogs.

Daarnaast vind ik het ook heel belangrijk met mijn handen bezig te blijven. Ik ben creatief, bovendien vergeet ik dan mijn problemen. Ik heb de afgelopen maanden geleerd om brood en taarten te bakken. Ook leer ik mijn eigen kleren te maken.

Ik heb zoveel ideeën. Ik zou graag willen werken en mijn eigen geld verdienen zodat ik kan studeren. Het liefst een *business*-studie zodat ik mijn eigen creatieve bedrijfje kan opzetten. Ook al ben ik oud; ik wil studeren!”

Jane ging tijdens haar asielprocedure naar de kerk. Elke keer als haar dochter en zij weer moesten verhuizen naar een nieuw AZC ging ze op zoek naar een nieuwe kerk. Ook in haar nieuwe stad.

“Vorige week was ik uitgenodigd door de kerk in de stad. Meestal ga ik elke zondag; maar nu kon dat door Corona niet. En er is ook een taalbarrière. In mijn land van herkomst is de vorm van de kerkdienst heel anders; er zit veel meer energie in. Dat mis ik, maar tegelijkertijd houd ik ook wel van de Nederlandse diensten. Uiteindelijk gaat alles om liefde. Ik herinner me nog goed dat de mensen van de kerk in Winterswijk ooit tegen me zeiden: “We zien dat je zin hebt om te dansen”. Ik vertelde ze toen dat het mij niet ging om het dansen maar om de liefde. In liefde zit energie”.

Jane kijkt positief naar de toekomst. Tot nu toe ontmoette ze bijna alleen maar lieve mensen.

“In Nederland geven mensen om elkaar. Ze willen elkaar verder helpen. Ook tijdens de *lockdown* toen ‘binnen blijven of afstand houden’ de boodschap was, deed iedereen dat. Ik heb het gevoel dat niemand problemen wil veroorzaken. Dat vind ik mooi om te zien. Maar het belangrijkste vind ik te zien dat Nederlanders geen racisme uiten. Voor Nederlanders is iedereen gelijk. Ik ben hen heel dankbaar daarvoor”.

“They embrace people; they live with other religions and people of colour. It’s about love”

“Toen wij van gastgezin naar gastgezin verhuisden, waren dat allemaal witte families die hun deuren voor ons openden. Ze kenden mij niet. Maar omdat ze allemaal liefde voelen voor hun medemens en voor God zeiden ze: ‘Wees welkom in mijn huis, blijf zolang het nodig is’. Er zullen best mensen in Nederland wél racistisch zijn maar ik weet zeker dat het grootste deel van de samenleving bestaat uit liefdevolle mensen”.

Interview door Anna Farrow. Foto’s van Fouad Hallak.